

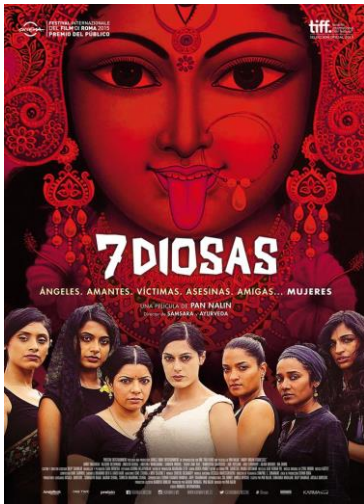
7 diosas / Angry Indian Goddesses

Direcció: Pan Nalin

Festival de cinema asiàtic

Països: Índia i Alemanya (2015)

+MOSTRA / sala 7

Fitxa tècnica

Guió Pan Nalin, Subhadra Mahajan, Dilip Shankar, Arsala Qureishi **Fotografia** Swapnil S. Sonawane **Música** Cyril Morin **Interpretació** Rajshri Deshpande, Tannishtha Chatterjee, Adil Hussain, Sarah-Jane Dias, Amrit Maghera, Arjun Mathur, Vikram Kochhar, Sandhya Mridul, Pavleen Gujral, Jeffrey Goldberg, Anushka Manchanda, Anuj Choudhry **Durada** 115 min **Gènere** Drama **Llengües** Hindi, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Frieda, una fotògrafa de moda a la recerca del seu propi art, convida les seves millors amigues de tot l'Índia a viatjar a Goa per fer un anunci sorpresa: es casarà! Llavors comença un comiat de soltera que dura una setmana, una muntanya russa d'amistats, enutjos, perdons, errors, passió, devastació, dubtes i autorealització. Però aviat els successos prendran un caire més seriós, encara que de moment aquestes dones estan disposades a aprofitar el dia. (Sensacine)

Crítica

Probablement sigui aquesta la pel·lícula més important que s'ha rodat a l'Índia en l'última dècada; probablement sigui una de les que tingui menys èxit. De la mateixa manera que el millor cinema espanyol del franquisme va ser el que no veia ni el tato, és gairebé segur que aquesta pel·lícula tindrà més repercussió fora de les seves fronteres que al seu país de producció. D'entrada, s'han censurat fins a 16 escenes per considerar-les blasfemes o obscenes, i això que no som davant d'un *Dios os salve*, *Shiva* de Godard. **7 diosas pren com a punt de partida la comèdia *La boda de mi major amiga* per plantejar una mirada heptagonal de la societat índia:** amb l'excusa d'unes núpcies es reuneixen diferents dones d'altres tantes ciutats (i estats civils), per parlar de consoladors, d'homes, de maternitats... Però el debat aquí no es planteja en termes de crisi d'edat, sinó de la discriminació i la violència que han de suportar les dones índies i que, en el fons, no és sinó la violenta expressió de l'etern conflicte entre modernitat i tradició.

Formalment, aquest premissa està hàbilment plasmada: hi ha escenes musicals, com en qualsevol pel·lícula de Bollywood, però estan occidentalitzades i hi ha comèdia i drama, com correspon al gust indi, però tant l'una com l'altra estan al servei de la tesi i no de l'entreteniment. Heus aquí el principal defecte del film: hi ha tantes ganes de denúncia que de vegades eclipsa l'espectacle cinematogràfic.

Rubén Romero Santos – cinemania.es (20/6/2016)